

Dle následujících příkladů je možno připravit prezentace:

Téma: Prameny práva

Příklad: ÚS – vázanost svými rozhodnutími – význam judikatury i v kontinentálním právním systému (Zdroj: Nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. III.ÚS 2588/13. Ústavní soud [online]. Ústavní soud [cit. 7. 3. 2015]. Dostupný z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=87127&pos=1&cnt=35&typ=result>)

„Předpoklady pro uložení pořádkové pokuty proto ve věci byly splněny. Ve vztahu k právním závěrům vysloveným v rozhodnutích, na které stěžovatel v odvolání odkazoval, odvolací soud uvedl toliko to, že těmito rozhodnutími není nikterak vázán, "neboť v českém právu neexistuje tzv. precedens, jak je tomu v právu anglosaském."

Jediný argument odvolacího soudu, a sice že předmětnými rozhodnutími nejsou jiné soudy nijak vázány, neboť v českém právním řádu neexistuje tzv. precedens, jak je tomu v právu anglosaském, nepovažuje Ústavní soud (mj. s přihlédnutím k požadavku předvídatelnosti soudních rozhodnutí) za dostatečný.“

Téma: Právní norma

Zdroj: Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 30. 3. 2015]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1427717901893&uri=CELEX:02004R0794-20140502>

„Zemědělci musí používat odpovídající kogentní normy stanovené na základě článků 4 a 5 a příloh III a IV nařízení (ES) č. 1782/2003 (²⁰⁶), jakož i minimální požadavky na používání hnojiv a prostředků na ochranu rostlin a ostatní kogentní požadavky vnitrostátních právních předpisů, jež jsou uvedeny v programu rozvoje venkova.“

Téma: Působnost právních norem

1. **Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 21. července 2011. Věc C-503/09.** In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 13. 4. 2015]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1428944727822&uri=CELEX:62009CJ0503>

„3. Článek 2 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „**Osobní působnost**“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné a studenty, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států a kteří jsou státními příslušníky jednoho z členských států nebo kteří jsou osobami bez státní příslušnosti nebo uprchlíky s bydlištěm na území jednoho z členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky nebo pozůstalé po nich.“

Téma: Právní odpovědnost

Zdroj: Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1250/2007. *Právo 4U* [online]. CZECHREADYMADE, s.r.o. © 2015 cit. 6. 5. 2015]. Dostupný z: <http://pravo4u.cz/judikatura/nejvyssi-soud-cr/25-cdo-1250-2007/>

„Základním předpokladem obecné odpovědnosti fyzických a právnických osob za škodu v celé soukromoprávní oblasti je porušení právní povinnosti. Ustanovení § 373 obch. zák. váže vznik povinnosti k náhradě škody na porušení povinnosti ze závazkového vztahu, stejně jako je obecná odpovědnost za škodu ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. podmíněna porušením právní povinnosti.

Nedošlo-li v posuzovaném případě ve vztahu mezi účastníky k porušení právní povinnosti, nebyla splněna základní podmínka pro vznik odpovědnostního vztahu, a proto zde úvaha o tom, podle kterého právního předpisu by měla být případná odpovědnost za škodu posuzována, postrádá právní relevanci.

Atributy zásadního právního významu nejsou naplněny ani v dovolatelem předestřené otázce, zda mohla být odpovědnost žalovaného za škodu založena jeho jednostranným prohlášením, že svou odpovědnost za škodu uznává. Jak bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1569/99, odpovědnost za škodu podle § 420 obč. zák. vzniká – při splnění podmínek stanovených v zákoně – mimosmluvně. Totéž platí i pro obchodněprávní úpravu odpovědnosti za škodu, která je ve vztahu k úpravě odpovědnosti za škodu v občanském zákoníku úpravou zvláštní. Jednostranné prohlášení jedné ze stran závazkového právního vztahu není z hlediska vzniku povinnosti k náhradě škody relevantní.“

Téma: Interpretace práva

Zdroj: Nález Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. III.ÚS 403/12. *Ústavní soud* [online]. Ústavní soud [cit. 6. 5. 2015]. Dostupný z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=86948&pos=9&cnt=269&typ=result>

„31. Ústavní soud se s takovýmto přístupem odvolacího a dovolacího soudu nemohl ztotožnit. V první řadě nutno zmínit, že Smlouva obsahuje pojem odměna "za vytvořené dílo". Již jen z takového jazykového projevu plyne eventualita, že si smluvní strany pro tuto věc mohly zvolit terminologii odlišnou od autorského zákoníku. Z napadených rozsudků je však patrné, že odvolací a dovolací soud vyšly ze zákonného významu pojmu "vytvoření díla" a "šíření díla" v duchu autorského zákona z roku 1965, tyto postavily do kontrapozice, aniž by si však položily právě otázku smluvního významu použitých pojmů, a to navzdory skutečnosti, že jde o výklad

*smluvního projevu vůle osob (navíc právních laiků), a nikoli vůle zákonodárce pocházející z historicky jiné doby, navíc podle "starého" práva (viz níže); ve spojení se zákonnou terminologií pak uvedené ustanovení Smlouvy vykládaly izolovaně, jen skrze ně samotné, aniž by však přihlédly k používání pojmů v ostatních částech smlouvy, což je pro **kontextuální výklad** *conditio sine qua non* (viz výše).*

Připravila: Bc. Linda Tvrdíková